

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 339/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť F. S., P., a M. S., rod. U., P., zastúpených advokátom JUDr. F. K., Advokátska kancelária, P., ktorou namietajú porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 8 Co 89/2010-175 z 31. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. S. a M. S., rod. U., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2011 doručená sťažnosť F. S., P., a M. S., rod. U., P. (ďalej aj „sťažovateľ“ a „sťažovateľka“ alebo spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 89/2010-175 z 31. marca 2011 a ktorou žiadali vydať tento nálež:

„1. Základné právo F. S. a M. S. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 8 Co 89/2010-175 zo dňa 31.3.2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 8 Co 89/2010-175 zo dňa 31.3.2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť trovy konania F. S. a M. S., ktoré je povinný zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľov advokátovi JUDr. F. K., P., na účet založený vo ..., č. ú. ... vo výške po 314,18 Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z príloh ku konaniu Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 224/2000 a sp. zn. 25 C 137/08 vyplynulo, sťažovatelia boli ako žalobcovia účastníkmi konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 9 C 224/2000 proti P. S., M. S. a M. G. (ďalej len „žalovaní“). Sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu 13. decembra 2000 domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva nehnuteľností zapísaných na LV č. ..., okres P., obec P., k. ú. P. ako parc. č. ... o výmere 2611 m² ovocné sady a parc. č. ... o výmere 141 m² zastavané plochy (ktorých podielovými spoluvlastníkmi sú F. S. v ... a P. S. v ...) a nehnuteľností zapísaných na LV č. ..., okres P., obec P., k. ú. P. ako parc. č. ... o výmere 317 m² zast. pl. a parc. č. ... o výmere 158 m² (ktorých podielovým spoluvlastníkmi sú F. S. v ...; P. S. v ...; žalovaná M. S. v ... a M. G. v ...). V návrhu na začatie konania F. S. uviedol, že na parc. č. ... je postavený rodinný dom súp. č. ... v bezpodielovom spoluvlastníctve sťažovateľov (zapísaný na LV č. ..., okres P., obec P., k. ú. P.); popísal vzájomné vzťahy podielových spoluvlastníkov nehnuteľností, ako aj skutočnosť, že nezhody medzi nimi boli v minulosti riešené rozhodnutím o úprave užívania nehnuteľností okresným súdom v konaní sp. zn. 13 C 97/89. Sťažovatelia žiadali okresný súd, aby podielové spoluvlastníctvo účastníkov zrušil a navrhli ho vyporiadať podľa geometrického plánu pripojeného k návrhu reálnym rozdelením tak, že žalobcovi (F. S.) bude prikázaná do vlastníctva parc. č. ... o výmere 141 m², parc. č. ... o výmere 158 m², parc. č. ... o výmere 317 m² a časť parc. č. ... (o výmere 1199 m²) a žalovaným do podielového spoluvlastníctva zostávajúca časť parc. č. ... (o výmere 1412 m²), t. j. novovytvorené parc. č. ... a parc. č. ... Navrhovaný spôsob

vyporiadania sťažovatelia odôvodnili tým, že rešpektuje účelnosť využitia pozemkov a prihliada aj na existenciu kanalizačného zberača vedeného cez parc. č. ... a parc. č. ...

Žalovaní v konaní súhlasili so zrušením podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, avšak žiadali, aby súd určil, že do podielového spoluvlastníctva účastníkov patrí aj dom súp. č. ... na parc. č. ..., a to v rovnakých podieloch ako parc. č. ... (t. j. F. S. v ...; P. S. v ...; žalovaná M. S. v ... a Mária Godušová v ...), a aby v konaní zrušil a vyporiadal aj podielové spoluvlastníctvo účastníkov k domu súp. č. ... Navrhli podielové spoluvlastníctvo vyporiadať tak, že všetky nehnuteľnosti, okrem parc. č. ..., tak ako bola pôvodne vyčlenená do užívania P. S. v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 13 C 97/89, budú prikázané do výlučného vlastníctva žalobcu F. S. (vrátane domu súp. č. ...) za náhradu. Navrhované vyporiadanie odôvodnili žalovaní tým, že s ohľadom na nedobré vzťahy podielových spoluvlastníkov je toto riešenie najvhodnejšie. V podaní doručenom súdu 26. septembra 2001 poukázali žalovaní na to, že takéto reálne rozdelenie zodpovedajúce doterajšiemu spôsobu úpravy užívania nehnuteľností je primerané a niet dôvodu ho meniť.

Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 224/2000-487 z 26. februára 2007 určil, že dom súp. č. ... na parc. č. ... zapísaný na LV č. ..., okres P., obec P., k. ú. P. patrí do podielového spoluvlastníctva F. S. v ...; P. S. v ..., (žalovanej) M. S. v ... a M. G. v ... Konanie o žalobe o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom konania, vylúčil na samostatné konanie s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní bolo preukázané, že dom súp. č. ... bol vybudovaný spoločne F. S. a jeho neb. otcom J. a jeho manželkou M. (začiatok výstavby v rokoch 1960 – 1962), ktorí originálnym spôsobom – výstavbou – nadobudli podielové spoluvlastníctvo k nemu vo veľkosti podielov podľa ich vzájomnej dohody o výstavbe rodinného domu. O odvolaniach sťažovateľov rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 114/2007-516 z 10. apríla 2008 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 224/2000-487 z 26. februára 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 114/2007-516 z 10. apríla 2008 nadobudol právoplatnosť 25. apríla 2008. Sťažovatelia doručili ústavnému súdu 26. júna 2008 sťažnosť, ktorou namietali porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 1 ods.

1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom krajského súdu a jeho rozsudkom č. k. 7 Co 114/2007-516 z 10. apríla 2008, avšak ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 300/08-10 z 18. septembra 2008 ich sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva pokračovalo pred okresným súdom pod sp. zn. 25 C 137/2008. V konaní bol súdom ustanoveným znalcom z odboru geodézie a kartografie Ing. J. B. vypracovaný znalecký posudok č. ... z 12. augusta 2003, v ktorom boli spracované tri návrhy na reálne rozdelenie pozemkov, pričom znalec bol povinný prihliadať na veľkosť spoluvlastníckych podielov, hospodárnosť a praktickosť budúceho využitia rozdelených nehnuteľností. Znalec dospel k záveru, že stavba rodinného domu súp. č. ... nie je reálne deliteľná a reálne deliteľné sú len pozemky a vychádzal z toho, že parc. č. ... a parc. č. ... nebudú rozdeľované a budú tvoriť funkčný celok s domom súp. č. ... Znalec vypracoval tri alternatívy reálneho rozdelenia pozemkov. Prvá alternatíva korešponduje návrhu právneho zástupcu žalovaných a spočíva v tom, že do výlučného vlastníctva žalovaného v 1. rade by bola prikázaná parc. č. ... o výmere ... m² (časť parc. č. ...), zostávajúce nehnuteľnosti by boli prikázané do výlučného vlastníctva žalobcu a ostatní žalovaní by boli finančne vyporiadaní. Druhá alternatíva bola vypracovaná podľa návrhu právneho zástupcu sťažovateľov s tým, že jej podstata (obdobne ako pri tretej alternatíve) spočíva v tom, že reálne rozdelenie by sa realizovalo pomocou výmery novonavrhnutých pozemkov bez finančného vyrovnania. Alternatívy č. 2 a č. 3 sa líšia výmerou a tvarom novovytvorených parciel, ktoré by mali pripadnúť do vlastníctva žalovaných s tým, že v týchto alternatívach by presná výmera parciel určených pre žalovaných bola stanovená v súlade s veľkosťou spoluvlastníckych podielov účastníkov ceny celej nehnuteľnosti vrátane stavieb. Znalec uviedol aj to, že kanalizačný zberač nie je prekážkou na rozdelenie nehnuteľností a v konečnom dôsledku neznehodnocuje nehnuteľnosť. V závere znalec uviedol, že po právnom posúdení veci súdom vyhotoví na pokyn súdu úradne overený geometrický plán potrebný pre zápis rozsudku do katastra nehnuteľností.

Ďalším znaleckým posudkom znalca v odbore stavebníctva, odvetvia oceňovania nehnuteľností Ing. D. S. č. ... v spojení s dodatkom č. 1 bola určená všeobecná cena jednotlivých nehnuteľností a ich súčastí (rodinný dom – 1 568 641,40 Sk, garáž – 56 765,67

Sk, vonkajšie úpravy – 15 694,73 Sk, pozemok parc. č. ... – 148 111,68 Sk, parc. č. ... – 147 180,16 Sk, parc. č. ... – 85 850,88 Sk, parc. č. ... – 85 850,88 Sk, parc. č. ... – 153 227,52 Sk a parc. č. ... – 2 432 198,72 Sk).

Okresný súd rozsudkom č. k. 25 C 137/08-152 z 10. mája 2010 zrušil podielové spoluvlastníctvo k všetkým nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom konania (vrátane rodinného domu súp. č. ...) a vypořiadal ho tak, že

- do výlučného vlastníctva žalobcu v 1. rade F. S. prikázal „*parc. č. ...- záhradu vo výmere 1407 m², parc. č. ... – zastavanú plochu vo výmere 141 m², parc. č. ... – záhrada vo výmere 158 m², parc. č. ... zastavaná plocha vo výmere 317 m² a na nej stojaci rodinný dom č. s. ..., všetko kat. úz. P.*“,

- do výlučného vlastníctva žalovaného v 1. rade P. S. prikázal „*parc. č. ... – záhradu vo výmere 1204 m² kat. úz. P.*“,

- žalobcu zaviazal zaplatiť „*na úplné finančné vyrovnanie žalovanému v 1. rade sumu 8 128,07 Eur, žalovanej v 2. rade 17 403,31 Eur a žalovanej v 3. rade sumu 4 555,73 Eur, všetko v lehote do 90 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia*“,

s tým, že o trovách konania a trovách štátu rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd poukázal na to, že existencia podielového spoluvlastníctva účastníkov k domu súp. č. ... bola právoplatne vyriešená rozsudkom okresného súdu č. k. 9 C 224/2000-487 z 26. februára 2007, súd akceptoval znalecké posudky predložené v konaní, ktoré zohľadnili aj námietky a tvrdenia účastníkov. Na odôvodnenie rozhodnutia o spôsobe reálneho rozdelenia a prikázania do výlučného vlastníctva účastníkov jednotlivých nehnuteľností uviedol:

„Keďže žalobca v 1. rade so svojou rodinou obýva rodinný dom, vzhľadom na výšku jeho podielového spoluvlastníctva 27/48-ín na všetkých pozemkoch prikázal parc. č. KN ... – pozemok pod rodinným domom a predzáhradku pred rodinným domom parc. č. KN ..., súd do jeho výlučného vlastníctva. Okrem týchto pozemkov, súd prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu v 1. rade aj parc. č. ... – ako záhradu, ktorá bezprostredne susedí s rodinným domom.

Žalovanému v 1. rade súd prikázal do výlučného vlastníctva parc. č. ... –záhradu v výmere 1204 m², presne vo výške jeho podielu ... na LV č. ..., ktorú aj doteraz využívali žalovaní.

Súd reálne rozdelil pozemky podľa alternatívy č. 1 znaleckého posudku Ing. J. B. “

Ďalej okresný súd poukázal na to, že pri reálnom rozdelení pozemkov zapísaných na LV č. ... (parc. č. ... a parc. č. ...) došlo k ich rozdeleniu podľa spoluvlastníckych podielov žalobcu v 1. rade žalovaného v 1. rade, teda došlo „k rozdeleniu pozemkov reálnou del'bou bez potreby finančného vyrovnanía“.

Proti tomuto rozsudku podali sťažovatelia 21. mája 2010 odvolanie, ktorým navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pretože sťažovatelia s rozhodnutím nesúhlasia, považujú ho za predčasné, nezákonné a neúplné. Dôvodmi odvolania boli nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom, nevykonanie navrhovaných dôkazov a vyvodenie nesprávnych skutkových zistení z vykonaného dokazovania. Poukázali na to, že okresný súd nedostatočne odôvodnil, z akého dôvodu vyporiadal spoluvlastníctvo účastníkov podľa prvej z troch alternatív navrhnutých znalcom. Keďže pozemky boli reálne deliteľné, mali byť rozdelené podľa spoluvlastníckych podielov tak, aby nevznikla potreba finančného vyrovnávania rozdielov. Súčasťou rozsudku musí byť geometrický plán, ktorý je úradne overený, pričom v tomto prípade tomu tak nie je. Sťažovatelia ako starobní dôchodcovia vysokého veku s podlomeným zdravím nie sú schopní vyplatiť ustupujúcich spoluvlastníkov podľa rozsudku. To povedie k exekúcii predajom nehnuteľnosti, v ktorej bývajú. Okresný súd nevzal do úvahy ani vyčíslenie zhodnotenia nehnuteľností sťažovateľmi, ktoré nemohol zohľadniť ustanovený znalec, pretože ich posudzovanie patrí znalcovi z iného odboru. Takého znalca súd neustanovil a uspokojil sa so znaleckým posudkom Ing. S. Súd sa teda nevysporiadal s námietkami sťažovateľov v podaní z 24. marca 2009. Navyše znalecký posudok určenia všeobecnej ceny domu je nesprávny, pretože znalec zahrnul do ceny domu aj vnútorné vybavenie domu zakúpené výlučne sťažovateľmi.

Krajský súd o podanom odvolaní sťažovateľov rozhodol rozsudkom č. k. 8 Co 89/2010-175 z 31. marca 2011 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny

potvrdil (§ 219 Občianskeho súdneho poriadku) a vyslovil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Rozsudok okresného súdu č. k. 25 C 137/08-152 z 10. mája 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 89/2010-175 z 31. marca 2011 nadobudol právoplatnosť 9. mája 2011.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu na porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (iba tvrdené porušenie tohto základného práva bolo súčasťou petitu sťažnosti) rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 89/2010-175 z 31. marca 2011 sťažovatelia uviedli, že k porušeniu tohto ich práva došlo tým, že rozsudok krajského súdu je nesprávny, nezákonný, neurčitý, právne závery v ňom obsiahnuté neobstoja a je aj nevykonateľný. Z jeho výroku nevyplýva, podľa akého znaleckého posudku sa podielové spoluvlastníctvo vyporiadava, hoci geometrickým plánom boli vytvorené nové parcely. Geometrický plán Ing. J. B. nebol úradne overený podľa § 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 215/1995 Z. z. o geodézii a kartografii v znení neskorších predpisov. Podielové spoluvlastníctvo bolo vyporiadané v rozpore s princípom priority reálneho rozdelenia nehnuteľnosti, ak je toto možné. Sťažovatelia nie sú schopní zaplatiť sumy určené súdom na vyrovnanie podielov žalovaným a hrozí im exekúcia predajom nehnuteľnosti, v ktorej bývajú, pretože ich jediným príjmom je starobný dôchodok vo výške 324,50 €, resp. 273,80 € mesačne. Súdny pochybil aj v tom, že s ohľadom na skutočnosť, že v dome súp. č. ... býva aj žalovaná v 2. rade a je na toto bývanie odkázaná, nezamietli žalobu s poukazom na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ani krajský súd nevzal do úvahy, že sťažovatelia do nehnuteľnosti investovali. Súdny dostatočne neodôvodnili, z akého dôvodu bolo vyporiadané podielové spoluvlastníctvo podľa prvej alternatívy, ktorú preferoval žalovaný v 1. rade, a nie podľa alternatívy č. 2 alebo č. 3, ktorá by bola prijateľná pre sťažovateľov. Rozhodnutie krajského súdu a jeho právne závery sú rozporné s princípmi logiky, je arbitrárne, na zistený skutkový stav nebola použitá ústavne súladne interpretovaná právna norma. V prejednávanej veci riešili súdy otázku, ktorá už bola právoplatne riešená v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 115/99, avšak podstatne odchylným spôsobom, bez toho, aby sa argumentačne vyrovnali s týmito skoršími rozhodnutiami, čím

nekonali v súlade s princípom právnej istoty, a tým porušili právo sťažovateľov na súdnu ochranu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 89/2010-175 z 31. marca 2011 jednak v dôsledku toho, že krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, a jednak z dôvodu, že rozhodnutie založil na takej aplikácii právnych noriem, ktorá nie je ústavne konformná.

Krajský súd rozsudok č. k. 8 Co 89/2010-175 z 31. marca 2011 odôvodnil takto:

«K odvolacím námietkam žalobcov je potrebné uviesť nasledovné:

Z obsahu spisu je zrejmé, že dňa 25.4.2008 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudok OS Prešov zo dňa 26.2.2007 č. k. 9 C 224/2000-487, ktorým súd určil, že rodinný dom č. s. ... zapísaný na LV č. ..., k.ú. P. na parcele č. KN ... patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcu v podiele ..., žalovaného v 1. rade v podiele ..., žalovanej v 2. rade v podiele ... a žalovanej v 3. rade v podiele ... Týmto rozsudkom sú viazaní účastníci tohto konania, ako aj súd, o rozhodnutie ktorého ide. Námietka žalobcov, že bolo potrebné rozhodnúť inak, či názor, že predmetný rozsudok je nespravodlivý a nezákonný, je vo vzťahu k tejto veci bez právneho významu.

Žalobca ďalej v podanom odvolaní poukazuje na tri alternatívy reálneho rozdelenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva v znaleckom posudku Ing. J. B. č. ... Podľa jeho názoru je napadnutý rozsudok pre nedostatok odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. nepreskúmateľný, pretože súd svoje rozhodnutie neodôvodnil, prečo postupoval podľa prvej alternatívy a nie podľa druhej, či tretej. Vo vzťahu k tejto námietke zo strany odvolacieho súdu sa žiada uviesť, že ak súd prvého stupňa náležitým spôsobom odôvodnil

svoj postup pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva zvoleným spôsobom nie je v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti zvýrazňovať dôvody, pre ktoré iný postup nezvolil.

Samotný žalobca poukazuje na znalecké posudky znalcov Ing. D. S. a Ing. J. B., v zmysle ktorých stavba – rodinný dom súp. č. ... nie je reálne deliteľná. V jeho postojoch v priebehu celého konania vyjadreného aj v záverečnej reči – „ja skutočne žiadam, aby súd na dom vôbec neprihliadal. Ten patrí len mne“ – nemožno dospieť k záveru, že by uvedení nehnuteľnosť nechcel. Nemožno teda súdu prvého stupňa vo vzťahu k prikázaniu rodinného domu do výlučného vlastníctva žalobcu v 1. rade za primeranú náhradu nič vyčítať. Za správny postup odvolací súd považuje aj prikázanie do výlučného vlastníctva pozemkov parc. č. ... a ..., na ktorých je rodinný dom a predzáhradka.

Čo sa týka hodnoty vyčíslenia rodinného domu, súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku konštatuje, že túto stanovil znalec z odboru stavebníctva Ing. D. S. s prihliadnutím na charakter nehnuteľností, ich technický stav a polohu. Dodatkom č. 1 k znaleckému posudku prihliadal na námietky žalobcu v 1. rade. Žalobca v 1. rade za nedostatok súdneho rozhodnutia považuje napokon skutočnosť, že súd prvého stupňa sa nevyporiadal s jeho námietkami uvedenými v písomnom podaní zo dňa 24.3.2009. K tomu treba uviesť, že na pojednávaní dňa 19. 4. 2010 žalobca v 1. rade súd žiadal, aby vo svojom rozhodnutí vychádzal zo stanoviska žalobcu zo dňa 31.3.2010 a predošlé vyjadrenia, ktoré súdu doručil v kontexte so záverom z 31.3.2010 považoval za bezpredmetné.

Odvolací súd preto v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil.»

Ústavný súd vychádza z toho, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľov o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia sťažovateľov neobstojí. Krajský súd sa v súlade s § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku stotožnil s dôvodmi rozsudku okresného súdu. Okresný súd dostatočne objasnil, z akého dôvodu prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľa – žalobcu v 1. rade rodinný dom a prilahlé pozemky (parc. č. ... a parc. č. ...), ako aj to, z akého dôvodu vyporiadal nehnuteľnosti zapísané v podielovom spoluvlastníctve žalobcu v 1. rade a žalovaného v 1. rade na LV č. ... tak, že rozdelil parc. č. ... na parc. č. ... a parc. č. ... a parc. č. ... ako zastavanú plochu prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu v 1. rade. Krajský súd reagoval primeraným spôsobom i na odvolacie argumenty sťažovateľov. Krajský súd tak dal dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovatelia v odvolaní nastolili, a neponechal teda bez povšimnutia žiadny z odvolacích argumentov sťažovateľov, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovatelia vo vzťahu k rozsudku krajského súdu však ďalej tvrdili, že tento je založený na takom výklade a aplikácii dotknutých právnych noriem, ktorý nezodpovedá ich účelu a zmyslu a je ústavne nekonformný.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Keďže krajský súd svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktorý nemožno označiť za ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení, sťažnosť sťažovateľov neobstojí.

Iba to, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňujú, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti ich sťažnosti.

Za tejto situácie nedošlo rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 89/2010-175 z 31. marca 2011 k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy. Sťažnosť sťažovateľov preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2011